

F. t. l. vedr. naturfredning.

Hovedstadsområdets fredningsplanudvalg er større som følge af, at det omfatter tre amter. Formanden for dette udvalg har været valgt uden for amternes kreds; for tiden er departementschefen i statsministeriet formand.

Når fredningsplanudvalgene har haft denne sammensætning, skyldes det flere forhold. Først og fremmest at fredningsplanlægningen som en statslig sektorplanlægning i princippet forventedes at omfatte planlægningen i alle detaljeringsgrader fra en sammenfattende national fredningsplanlægning til forberedelse af enkelte fredningssager. Dette afspejles naturligt i, at det folkevalgte element i udvalgene ikke blot rekrutteres fra amtsrådene, men også fra kommunalbestyrelserne.

Interesseorganisationernes repræsentation i fredningsplanudvalgene forklarer 1969-lovens mangel på formelle bestemmelser om offentlighed i planlægningen. Denne repræsentation kan ses i sammenhæng med friluftslivets centrale placering i lovens formålsparagraf samt bestemmelsen i naturfredningslovens § 8, hvorefter ministeren kan anerkende visse organisationer og foreninger med den konsekvens, at de tillægges en række beføjelser efter loven i øvrigt.

Fredningsplanudvalgene blev alle efter vedtagelsen af 1969-loven udstyret med statslige sekretariater uafhængige af den amtskommunale administration. Sekretariaterne må ses som et led i den samlede statslige fredningsadministration under miljøministerens ansvar. Foruden hovedopgaven, at bistå fredningsplanudvalgene, har sekretariaterne således udført en række opgaver efter ministerens anvisning, som ellers ville have påhvilet de centrale fredningsmyndigheder.

Med vedtagelsen af 2. etape (lands- og regionplanlovene, 1973) og 3. etape (kommuneplanloven, 1975) af planlovsreformen er forudsætningerne for fredningsplanudvalgenes funktion inden for 1969-lovens rammer ændret. Ved disse love er den sammenfattende fysiske planlægning på regionalt og lokalt plan overført til henholdsvis amtsrådet og kommunalbestyrelsen.

En decentralisering af ansvaret for den sammenfattende arealanvendelsesplanlægning må tillige i et vist omfang forudsætte en decentralisering af ansvaret for de forskellige typer af sektorplanlægning på f. eks. miljøbeskyttelsesområdet, trafikområdet og vandforsyningsområdet. I overensstemmelse med dette princip er ansvaret for sektorplanlægningen efter f. eks. miljøbeskyttelsesloven, vandforsyningsloven og råstofloven – alle love, der er gennemført eller revideret samtidig med eller

efter lands- og regionplanlovgivningen – henlagt til amtsråd og kommunalbestyrelser.

Ved nærværende forslag tilstræbes på samme måde en overførsel af den regionale fredningsplanlægning som sektorplanlægning til amtskommunerne.

b. Bemærkninger til de enkelte bestemmelser.

Til § 35 (Planlægningsgrundlaget).

1. Al fysisk planlægning må forudsætte en omfattende dataindsamling, der giver myndighederne et så objektivt grundlag som muligt i planlægningen enten af den enkelte sektor eller af arealanvendelsen som helhed. Fredningsplanlægningen er et eksempel på en sådan sektor.

De for fredningsplanlægningen relevante data er karakteriseret ved, at de er af vidt forskellig karakter, og ofte u håndgribelige. Der stilles derfor store krav til dataindsamlingen og til den centrale koordination og styring på dette område.

Efter den nuværende lov skal fredningsplanudvalgene foretage landskabsanalyser og på grundlag af disse analyser foretage en egentlig planlægning. Dette arbejde er resulteret i et materiale af stor værdi, som danner et udmærket grundlag for et fortsat planlægningsarbejde. Principperne for dette arbejde har imidlertid været i støbeskeen. De enkelte analyser kan derfor variere i kortlægnings-teknik og systematik.

Det foruroligende svind i en række værdifulde naturlokaliteter, som man har konstateret gennem en årrække, gør en forøget indsats på dataindsamlings- og analyseområdet absolut nødvendig, også med henblik på løbende at kunne vurdere de økologiske konsekvenser af fredningsmyndighedernes og andre myndigheders arealdispositioner.

2. Planlægningsgrundlaget i § 35 er en videreudvikling og forbedring af fredningsplanudvalgenes landskabsanalysearbejde, hvorved man drager nytte af de indhøstede erfaringer og den større viden på dette område.

Tilvejebringelse af planlægningsgrundlaget omfatter tre faser.

Kortlægningsarbejdet er *første fase*. I formålsparagraffen er det fastsat, at loven både skal beskytte og pleje Danmarks natur og landskab og sikre mulighederne for befolkningens friluftsliv.

Kortlægningsarbejdet omfatter således en bedømmelse af landskabsbilledet og en dataindsamling inden for alle de øvrige interesseområder, som er opregnet i naturfredningsloven, f. eks. om zoologiske, geologiske, botaniske og andre naturvi-